

ਚੀਕੂ ਅਤੇ ਚੀਕੂਟੀਚੂ

ਇਸਥਰ ਡੇਵਿਡ ਦੁਆਰਾ

ਚੀਕੂ ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਘਰ ਦੇ ਨੇੜਲੇ ਪਾਰਕ ਵਿੱਚ ਗਲਹਿਰੀਆਂ ਨੂੰ ਵੇਖਣਾ ਪਸੰਦ ਸੀ। ਜਦੋਂ ਉਹ ਆਪਣੇ ਦੋਸਤਾਂ ਨਾਲ ਖੇਡ ਕੇ ਥੱਕ ਜਾਂਦਾ ਤਾਂ ਘਾਹ 'ਤੇ ਲੇਟ ਜਾਂਦਾ ਅਤੇ ਗਲਹਿਰੀਆਂ ਨੂੰ ਵੇਖਦਾ ਸੀ। ਉਹ ਹਮੇਸ਼ਾਂ ਆਪਣੀ ਜੇਬ ਵਿੱਚ ਮੂੰਗਫਲੀ ਲੈ ਕੇ ਜਾਂਦਾ ਅਤੇ ਥੋੜ੍ਹੀ ਮੂੰਗਫਲੀ ਜ਼ਮੀਨ 'ਤੇ ਰੱਖ ਦਿੰਦਾ, ਇਸ ਉਮੀਦ ਵਿੱਚ ਕਿ ਗਲਹਿਰੀਆਂ ਹੇਠਾਂ ਆ ਕੇ ਉਹ ਖਾਣਗੀਆਂ।

ਇੱਕ ਦਿਨ ਉਹਨਾਂ ਨੇ ਅਜਿਹਾ ਹੀ ਕੀਤਾ ਅਤੇ ਚੀਕੂ ਨੇ ਇੱਕ ਮੋਟੀ ਗਲਹਿਰੀ ਵੱਲ ਧਿਆਨ ਦਿੱਤਾ, ਜੋ ਬਾਕੀਆਂ ਤੋਂ ਦਲੇਰ ਸੀ। ਉਹ ਉਸ ਦੇ ਨੇੜੇ ਆਈ ਅਤੇ ਦਰੱਖਤ 'ਤੇ ਵਾਪਸ ਦੌੜਨ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਜਲਦੀ ਨਾਲ ਇੱਕ ਗਿਰੀ ਆਪਣੇ ਮੂੰਹ ਵਿੱਚ ਪਾਈ। ਹੌਲੀ-ਹੌਲੀ, ਉਹ ਚੀਕੂ ਨੂੰ ਜਾਣਨ ਲੱਗੀ ਅਤੇ ਹਰ ਸ਼ਾਮ ਜਦੋਂ ਉਸ ਨੂੰ ਵੇਖਦੀ ਤਾਂ ਉਸਨੂੰ “ਚੀਕੂਟੀਚੂ” ਕਹਿ ਕੇ ਬੁਲਾਉਂਦੀ ਸੀ।

ਹੌਲੀ-ਹੌਲੀ ਉਸ ਨੇ ਉਸ ਦੀ ਹਥੇਲੀ ਤੋਂ ਗਿਰੀਆਂ ਖਾਣਾ ਵੀ ਸਿੱਖ ਲਿਆ। ਚੀਕੂ ਨੇ ਉਸ ਦਾ ਨਾਂ ਚੀਕੂਟੀਚੂ ਰੱਖ ਦਿੱਤਾ। ਇਹ ਚੀਕੂ ਅਤੇ ਚੀਕੂਟੀਚੂ ਦੇ ਵਿਚਕਾਰ ਲੰਬੀ ਦੋਸਤੀ ਦੀ ਸ਼ੁਰੂਆਤ ਸੀ। ਚੀਕੂ ਹਮੇਸ਼ਾਂ ਚੀਕੂਟੀਚੂ ਨੂੰ ਪਛਾਣ ਲੈਂਦਾ ਸੀ, ਕਿਉਂਕਿ ਉਸ ਦੇ ਕੰਨ ਪਾਰਕ ਵਿਚਲੀਆਂ ਦੂਜੀਆਂ ਗਲਹਿਰੀਆਂ ਨਾਲੋਂ ਗੂੜ੍ਹੇ ਰੰਗ ਦੇ ਸਨ।

ਇੱਕ ਦਿਨ ਜਦੋਂ ਚੀਕੂ ਵਿਹੜੇ ਨੂੰ ਸਾਫ਼ ਕਰਨ ਵਿੱਚ ਮਾਂ ਦੀ ਸਹਾਇਤਾ ਕਰ ਰਿਹਾ ਸੀ ਤਾਂ ਉਸ ਨੇ ਚੀਕੂਟੀਚੂ ਨੂੰ ਛੱਤ 'ਤੇ ਬੈਠੀ ਵੇਖਿਆ, ਜੋ ਉਸ ਨੂੰ ਬੁਲਾ ਰਹੀ ਸੀ। ਖੁਸ਼ ਅਤੇ ਹੈਰਾਨ ਹੋਏ ਚੀਕੂ ਨੇ ਮਾਂ ਨੂੰ ਕਿਹਾ, “ਦੇਖੋ, ਚੀਕੂਟੀਚੂ ਸਾਡੇ ਘਰ ਆਈ ਹੈ!” ਮਾਂ ਨੇ ਮੁਸਕਰਾਉਂਦੇ ਹੋਏ ਕਿਹਾ, “ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ ਕਿ ਇਹ ਡਰੇਨ ਪਾਈਪ ਉੱਤੇ ਚੜ੍ਹ ਕੇ ਛੱਤ 'ਤੇ ਪਹੁੰਚੀ ਹੋਵੇ।” ਜਦੋਂ ਮਾਂ ਬੋਲ ਰਹੀ ਸੀ, ਚੀਕੂਟੀਚੂ ਨੇ ਵਿਹੜੇ ਵਿੱਚ ਛਾਲ ਮਾਰੀ, ਰੋਟੀ ਦੇ ਕੁਝ ਟੁਕੜੇ ਖਾਧੇ ਅਤੇ ਪਾਰਕ ਵੱਲ ਭੱਜ ਗਈ।

ਚੀਕੂ ਨੇ ਖੁਸ਼ੀ ਨਾਲ ਮਾਂ ਨੂੰ ਕਿਹਾ, “ਮੈਂ ਬਹੁਤ ਖੁਸ਼ ਹਾਂ ਕਿ ਚੀਕੂਟੀਚੂ ਮੈਨੂੰ ਮਿਲਣ ਆਈ!” ਮਾਂ ਨੇ ਥੋੜ੍ਹਾ ਸਮਾਂ ਸੋਚਿਆ ਅਤੇ ਜਵਾਬ ਦਿੱਤਾ: “ਇਹ ਸਭ ਉਦੋਂ ਤੱਕ ਠੀਕ ਹੈ ਜਦੋਂ ਤੱਕ ਉਹ ਘਰ ਵਿੱਚ ਆਲ੍ਹਣਾ ਨਹੀਂ ਬਣਾਉਂਦੀ।” ਜਲਦੀ ਹੀ ਮਾਂ ਚੀਕੂਟੀਚੂ ਬਾਰੇ ਸਭ ਭੁੱਲ ਗਈ ਪਰ ਚੀਕੂ ਉਦਾਸ ਸੀ।

ਪਿਛਲੇ ਕੁਝ ਦਿਨਾਂ ਤੋਂ ਉਸ ਨੇ ਉਸ ਨੂੰ ਬਾਗ ਵਿੱਚ ਨਹੀਂ ਵੇਖਿਆ ਸੀ। ਫਿਰ ਇੱਕ ਦਿਨ ਚੀਕੂ ਨੇ ਜਦੋਂ ਆਪਣੇ ਕਮਰੇ ਦਾ ਦਰਵਾਜ਼ਾ ਖੋਲ੍ਹਿਆ ਤਾਂ ਉਸ ਨੂੰ ਇੱਕ ਆਵਾਜ਼ ਸੁਣਾਈ ਦਿੱਤੀ। ਘਬਰਾ ਕੇ ਉਸ ਨੇ ਦਰਵਾਜ਼ਾ ਬੰਦ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਅਤੇ ਤੁਰੰਤ ਮਾਂ ਨੂੰ ਬੁਲਾਇਆ। ਮਾਂ ਨੇ ਉਸ ਦਾ ਹੱਥ ਫੜਿਆ ਅਤੇ ਕਿਹਾ, “ਆ ਆਪਾਂ ਤੇਰੇ ਕਮਰੇ ਵਿੱਚ ਵੇਖਦੇ ਹਾਂ। ਸ਼ਾਇਦ ਇਹ ਮੱਖੀ ਹੋਵੇਗੀ।” ਮਾਂ ਨੇ ਦਰਵਾਜ਼ਾ ਖੋਲ੍ਹਿਆ ਅਤੇ ਖਿੜਕੀ ਦੇ ਪਰਦੇ ਦੇ ਪਿੱਛੇ ਇੱਕ ਗਲਹਿਰੀ ਦਾ ਪਰਛਾਵਾਂ ਵੇਖਿਆ।

ਗਲਹਿਰੀ ਨੇ ਇਹ ਜਾਣਨ ਲਈ ਕਿ ਕੀ ਹੋ ਰਿਹਾ ਹੈ, ਪਿੱਛੇ ਤੋਂ ਝਾਤੀ ਮਾਰੀ। ਚੀਕੂ ਨੇ ਉਸ ਨੂੰ ਪਛਾਣ ਲਿਆ ਅਤੇ ਖੁਸ਼ੀ ਨਾਲ ਟੱਪਦਿਆਂ ਕਿਹਾ, “ਓਹ, ਇਹ ਤਾਂ ਮੇਰੀ ਚੀਕੂਟੀਚੂ ਹੈ!” ਪਰ, ਚੀਕੂਟੀਚੂ ਡਰ ਗਈ ਅਤੇ ਕਮਰੇ ਵਿੱਚੋਂ ਬਾਹਰ ਭੱਜ ਗਈ। ਮਾਂ ਨੇ ਪਰਦਾ ਚੁੱਕਿਆ ਅਤੇ ਚੀਕੂ ਨੂੰ ਦੱਸਿਆ, “ਚੀਕੂਟੀਚੂ ਨੇ ਦਰਵਾਜ਼ੇ ਦੇ ਉੱਪਰ ਪਈ ਥਾਂ ਵਿੱਚ ਆਪਣਾ ਆਲ੍ਹਣਾ ਬਣਾ ਲਿਆ ਹੈ।” ਉਸ ਨੇ ਚੀਕੂ ਨੂੰ ਕੁਰਸੀ ‘ਤੇ ਚੜ੍ਹਨ ਅਤੇ ਆਲ੍ਹਣੇ ਨੂੰ ਹੇਠਾਂ ਉਤਾਰਨ ਲਈ ਕਿਹਾ।

ਆਲ੍ਹਣਾ ਨਾਰੀਅਲ ਦੇ ਰੇਸ਼ੇ ਦੀ ਇੱਕ ਵੱਡੀ ਗੋਂਦ ਜਿਹਾ ਸੀ ਜੋ ਗਲਹਿਰੀ ਨੇ ਤੀਲਾਂ ਅਤੇ ਬੋਰੀ ਦੇ ਟੁਕੜਿਆਂ ਨਾਲ ਬੁਣਿਆ ਸੀ, ਪਰ ਇਹ ਖਾਲੀ ਸੀ। ਮਾਂ ਨੇ ਇਸ ਨੂੰ ਚੁੱਕਿਆ ਅਤੇ ਚੀਕੂ ਨਾਲ ਪਾਰਕ ਵਿੱਚ ਚਲੀ ਗਈ। ਫਿਰ ਮਾਂ ਨੇ ਆਲ੍ਹਣਾ ਦਰੱਖਤ ਦੇ ਨੇੜੇ ਰੱਖ ਦਿੱਤਾ। ਉਹ ਇੱਕ ਦਰੱਖਤ ਦੇ ਪਿੱਛੇ ਛੁਪ ਗਏ ਅਤੇ ਵੇਖਿਆ ਕਿ ਕਿਵੇਂ ਚੀਕੂਟੀਚੂ ਨੇ ਆਪਣਾ ਆਲ੍ਹਣਾ ਮੂੰਹ ਵਿੱਚ ਚੁੱਕਿਆ ਅਤੇ ਇਸ ਨੂੰ ਇੱਕ ਦਰੱਖਤ ‘ਤੇ ਲਿਜਾ ਕੇ ਇੱਕ ਟਾਹਣੀ ਉੱਤੇ ਰੱਖ ਦਿੱਤਾ।

ਦੋ ਹਫ਼ਤਿਆਂ ਬਾਅਦ ਚੀਕੂ ਚੀਕੂਟੀਚੂ ਨੂੰ ਲੱਭਣ ਵਾਪਸ ਪਾਰਕ ਵਿੱਚ ਗਿਆ। ਇਸ ਵਾਰ ਉਹ ਇਕੱਲੀ ਨਹੀਂ ਸੀ ਬਲਕਿ ਉਸ ਦੇ ਨਾਲ ਦੋ ਛੋਟੇ-ਛੋਟੇ ਬੱਚੇ ਸਨ! ਮਾਂ ਨੇ ਚੀਕੂ ਨੂੰ ਮੂੰਗਫਲੀ ਦਾ ਇੱਕ ਥੈਲਾ ਦਿੱਤਾ ਅਤੇ ਕਿਹਾ, “ਚੀਕੂਟੀਚੂ ਦਾ ਦਿਮਾਗ ਭਾਵੇਂ ਜਵਾਰ ਦੇ ਬੀਜ ਜਿੱਡਾ ਹੀ ਹੈ, ਪਰ ਉਸ ਦੀ ਯਾਦਦਾਸ਼ਤ ਹਾਥੀ ਜਿੱਡੀ ਹੈ!”

THE END

© BookBox. All Rights Reserved.
www.bookbox.com

Click below to follow us:

YouTube

facebook